

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Qvæstio XIX. Quando nihil inuenitur de instrumentis maleficij, an denunciatio plurium per hoc elidatur, ita vt non amplius præbeat indicium ad torturam?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

certum, fructum vero incertum fore. Deniq; non possum mihi persuadere, plus fidei deferendum vlli huiusmodi reuocationi extraiudiciali, quam iudiciali legitimæ denunciationi: cum pro hac semper militet iuris firma presump-
ptio.

QVÆSTIO XIX.

Quando nihil inuenitur de instrumentis maleficij, an denunciatio plurimum per hoc elidatur, ita vt non amplius præbeat indicium ad torturam?

LICET inuentio instrumentorum sit signum & efficax argumentum aduersus maleficos, sicut de monetarijs & furibus certum est, Hippol. Musf. in l. qui fals. m. D. de fals. num. 114. & infra Decian. in criminal. lib. 7. cap. 26. num. 6 & dicit constitutio Carolina Binsfeld. in l. fin. C. de malefic. & mathemat. Tamen ex non inuentione non potest colligi idoneum argumentum in contrarium, quia non ex sola inuentione instrumentorum crimen hoc probatur, sed ex alijs quoque multis, ideo vt argumentum procedat deberet esse signum conuertibile, & proprium quarto modo.

Idcirco bene Ingolstadienses supra & Friburgenses responderunt negative: quibus assentior. sicut enim indicia possunt valere sine denunciatione, si denunciatio sine indicijs, nam licet inuicem corroborent, ab inuicem tamen non dependent, & separari possunt. Quam facile versipelles ista possunt indicia perdere, abscondere, remouere?

QVÆSTIO XX.

An leuiora indicia sufficiunt ad torturam in criminibus non exceptis?

SI solas DD. sententias spectemus, ambigamus necesse est, adeo diuersa responderunt: saltem quo ad loquendi modum. nam in re fortassis non tanta diffensio est. quid tenendum censentiam satis explicui libr. 5. disquisition. sect. 3.

Non queritur an liceat ex non legitimis & insufficientibus indicijs procedere? sed an in hoc crimine indicia leuiora, sufficientia censeantur: & leuia hic vocamus, non secundum se, aut absolute loquendo: sed quæ comparatiue seu relatiue, respectu eorum quæ in criminibus non exceptis requiruntur, leuia videantur, & idcirco comparatione istorum sunt leuiora, quam in his requisita: non vero quæ sint leuiora seu minus sufficientia, quam ius, aut natura criminis requirat.

Hoc posito, Responderetur affirmatiue. quia in his criminibus magis expedit reipubl. leuiora admitti indicia, cū sint occultiora & difficilius probationis crimina, & digniora quæ citius & grauius puniatur. Idem responderunt Ingolstadienses & Friburgenses DD. & etiam Patavini, à quibus optime Bald. in l. quicumq; §. 25. C. de fugitiu. serm. n. 25. explicatur, vt seipsum explicat in l. nemo 3. D. de Episc. audiend. nempe quod in his iudex animosior & promptior debeat esse ad torturam, quæ est sententia communis. Ias. in l. 4. §. si tibi indicium. numer. 4. D. de conditio. ob turp. caus. Suzar. Masfil. Grammat. Cason. Clar. Carver. Conrad Boss. Brunum, Ponticell. & alios referunt &

seqq.